

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τό χωριό Σαιν-Μονά είναι

τήσπε τήν κυρία Γκροντεφουά, τήν υπάλληλο τοῦ τηλεγραφεῖου, ἔαν ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα γιά τόν ζυγό Μπουάσ-Σαιντ-Ουλέν. Στό μεταξύ ὁ Πατριζίος ζήτησε ὁ ἀναζητιῆς ἀναστέναι με ἀναζοίφιση. Θά μάθαινε ἐπί τέλους τί ἦταν αὐτό τό πράγμα, πού περπατοῦσε στό ταβάνι με χέρια καί ποῦ στραγγάλιζαν καί πού τό εἶχε δεῖ ὁ Πατριζίος.

Τό πρῶτο πράγμα πού διεξοίχε ὁ νέος ἀνοίγοντας τὰ μάτια ἦταν τό γλυκό πρόσωπο τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἀντιθέτως πρὸς τό μνηστῆρα τῆς πού ἦταν μελαχρινός, ἐξείνη ἦταν ξανθὴ με μάτια γαλάζια.

Οἱ δύο νέοι ἀγαπιούνταν ἀπό πολὺν καιρὸ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού, παιδιὰ ἀζόμο, βρισζούνταν μαζί ὅλη τὴν περίοδο τῶν διαζοπῶν, στό σπίτι τοῦ πατέρα τοῦ Σαιντ-Ουλέν.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐσοῦδαζε στή Γαλλία, ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς κερδοῖζε τό ποῦμα τῶν στήν Παταβία, ὡς πρῶτος τῆς πατρίδας τοῦ. Ὁ Πατριζίος ἐζύτταζε ἀζομὴ με τρυφερό θαυμασμό τὴν ἀορβονιαστικιά του, ὅταν ὁ γιατρός Ὀνορά ἔλαβε τὸν λόγο, γιά νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὸν ἀναζητιῆ. Κατόπι τῶν ἐπαιτήσεων πρῶτα καί εἰλικρινείας ἔειπε φράσει ἡ στιγμή νὰ φροθῆ με θύσος καί νὰ μὴ φοβηθῆ νὰ πῆ, ὅτι μπόρεσε νὰ καταλάβῃ καί νὰ δη. Ἐποῦετο γιά τὴν ἀσφάλεια ὅλων τοῦ τόπου.

Ἐνῶ ὁ ἀναζητιῆς ἐπιδοζιμαζε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια με μιὰ κίνησι τῆς κεφαλῆς, ὁ κλητήρας μῆτε στο δομάτιο λαχαναζίζοντας καί ἀποζαμομένος, σὲ μιὰ κατάστασι μεγάλῃς ταραχῆς.

Με τίς γροθιῆς σηκωμένες ἐναντίον ζάποιοι πού δὲν τὸν εἶχε βεβαία ζοντά, διηγῆθη με μιὰ μερδεμένη ἱστορία, γιά νὰ πῆ ὅτι τοῦ ἔχλαν δώσει ἕνα μπάτσο.

— Ἐνα μπάτσο ... φάσῃς ὁ ἀναζητιῆς.

— Ναι, ἕνα μπάτσο !

Ὁ κλητήρας εἶχε μιὰ ἐξφρασι τόσο ἀλλόζοτη ὥστε ἡ Μαγδαληνὴ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ. Ὅσο γιά τὴ γονὰ Γερτροῦδη, αὐτὴ ἐγέλασε φανερά.

— Δὲν εἶνε ὅρα γὰ γέλια ! ἐδήλωσε ὁ κλητήρας. Σὰς μιλῶ σοβαρά καί σὰς λέω ὅτι με μπάτσισαν... Νὰ μπατσίσουν ἐμένα... ἕναν κλητῆρα !... ὦ ! ὅποιος ἐτόλμησε νὰ μὸν το ζάνῃ αὐτό, θά μὸν το πληρώσῃ !...

— Ἐλα, ἔλα, κόψε Μπουάσ, πέστε με τί ἔγινε, εἶπε ὁ ἀναζητιῆς.

Ὁ κλητήρας ἔτριψε τὸ μάγουλο του, κοιτάζε με θυμὸ τὴ Γερτροῦδη καί εἶπε :

— Ἐγὼρίζα ἀπὸ τὸ ταχυδρομὸ καί πῆγαινα με κανονικό βῆμα, ὅταν σοῦντασα ἔλαφρά ὦ ! πολὺ ἔλαφρά !—ἕνα ἄτομο πού ἐχοῦταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Μόλις πού τὸν ἀγρίσα, σὰς βεβαίωθ. Ἀμέσως ἐξήγησα συγγνώμην καί ἐτοιμαζόμενον νὰ ἐξακολούθῃσῃ τὸ δρόμο μου, ὅταν, γροῦο ! μὸν ἔτριξα ἕνας μπάτσος ! Ναι, ἕνας μπάτσος, ζυρίε ἀναζοιτά, ἕνας μπάτσος πού με κόλλησε στὸν τοῖχο καί με ἔκανε νὰ μὸν φανῆ ὁ οὐρανός σφοντύλι ! Ἐτοιμαζόμενον νὰ ἀοπάξω τὸν ἀνθρώπο αὐτό, ὅταν κατάλαβα ὅτι εἶχε χαθεῖ, λές καί ἀνοῖξε ἡ γῆ καί τὸν κατάπιε. Πού εἶχε πάει ; Πού εἶχε τρυπώσῃ ; Ἐμάξα, τὸν ἐροβέριμα, τὸν ἐφώναξα... Τοῦ ζάκου... Δὲν τὸν εἶδα πιά... Ἐνα μπάτσο, σὲ μένα ; !... Εἶνε φοβερό, ξέρετε !

— Ναι... ναι... εἶπε ὁ ἀναζητιῆς σκεπτικώς. Ἐνας μπάτσος εἶνε καί το φοβερό !... Καλά, θά ξαναμιλήσομε γι' αὐτό. Πρὸς τὸ παρόν, ζυρίε Μπουάσ, καθῆστε καί πάρε τις σημειώσεις. Καί πρῶτ' ἀπ' ὅλα, πέστε μου, τί ἀπάντησῃ σὰς ἔδωσε ἡ υπάλληλος τοῦ τηλεγραφεῖου.

— Μοῦ εἶπε, ὅτι εἶχε λάβει χτές ἕνα τηλεγράφημα γιά τόν ζυγό Κοριολίς καί ὅτι το εἶχε δώσει στὸν ὑπερέτῃ τοῦ κυρίου Κοριολίς, πού ἔμπαινε ἀκριβὸς τῆ στιγμῇ ἐξείνη στο κατάστημα, γιά νὰ ταχυδρομῆσῃ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ κυρίου του.

— Πῶς ;... Ὁ Νοῆλ δὲν μὸν το ἔδωσε ; ἐφώνασε ὁ Κοριολίς ἐξοργισμένος. Γερτροῦδη, πῆγαινε νὰ τὸν φωνάξῃς ἀμέσως !

Ἡ γονὰ ἔτριψε ἄλλὰ ξαναπῆξε σκεδὸν ἀμέσως χτυπώντας τὸ μέτωπο καί λέγοντας :

— Ἀχ ! πού τάχο τὰ μυαλά μου !...

Δὲ φελῶ πιά γιά τίποτα... Πρέπει νὰ με διώξτε, ζυρίε ! Ὁ Νοῆλ μὸν εἶχε δώσει αὐτό τὸ τηλεγράφημα, γιά νὰ σὰς τὸ παραδώσω, ἐγὼ τὸ βάλαι στήν τσέπη μου καί ἔστερα τὸ ξέ-

ἀνάστατο.
Μυστηριώδεις δολοφονίες, διαπλοκίματα, ἀλλόζοτες κωμῆδες ἀζοίγονται μέσα στή νύχτα, ὅσοιτα χροῖα χτυποῦν τοὺς διαβάτες στοὺς δρόμους, ἀδῶοι ἀνθρώποι στραγγάλιζονται, χροῖς νὰ καταστῆ δυνατὸν ν' ἀκαταληθὸν οἱ δρόμοι ἢ τὰ ἴχνη τοῦ... Ἐξάφνι γίνονται ἕνα ἀζόμοι μυστηριώδης καί τρομεροὺ ἐγγλήμα. Ἐπίως τὸν ξενοδοχεῖον τῶν Ρουαζιὸν στραγγάλιζται τὴ νύχτα ὁ ρομιοζὸς Μλιοντέλ.
Ὁ Μλιοντέλ με τὸν φίλο τὸν Πατριζίο εἶχαν μπει νὰ περάσουν τὴν νύχτα στο ξενοδοχεῖο. Ἐξάφνι ἄμοις ἀζοῖνε ἄπ' ἔξω βογγητά. Αὐτὸ τοὺς ζάνει νὰ περάσουν ἀπὸ γάβρο. Ἐμπεῖνται τίς δύο ἄλλες δολοφονίες ποῦ γιναι πρὸ ἄλλου καιροῦ. Βογγητὰ ἀζοῖνε καί ὁ κωμῆς Λομπάν πού στραγγάλιζται πρῶτος. Βῆξε νὰ δῆ πούος βογγῆσι καί δὲν εἶδε γρηγῆ. Σαναμπῆξε μέσα καί το πούο βῆθεξε κομμοσμένος. Τὸ ἴδιο συνέβησαν καί στο φάσῃ Κυρις. Ὅταν ἀζοῖνε με βογγητὰ βῆξε καί ἐκέντησε πιατό με τὸ πιστόλι στο χροῖ. Ἐν εἶδε κανένα. Σαναμπῆξε μέσα καί ἀποφάσισε νὰ ἐξυγῆσῃ τὸν φαντασματικὸν ὡς τὸ πούο. Μόλις αὐτὸ το πούο βῆξε καί ἄπὸν κομμοσμένο, χροῖς ν' ἀζοῖσῃ μάλιστα ὁ κωμμοσμένος δολοφῶς στοὺς πλάγιούς του...
Ἐξάφνι καθὼς τὴ δειρῶνται αὐτὰ ξαναζοῖνον τὰ μυστηριώδη βογγητὰ ἀπ' ἔξω. Ὁ Μλιοντέλ δὲν κινήθη. Ἄνοιξε, βῆξε καί ἐκέντησε πιατό. Ἐν εἶδαν μολιναῖα ἔλασε. Σαναμπῆξε ἴπν καί ἔτριξε νὰ κομμοσῆ. Ὁ Πατριζίος εἶχε κωμμοσῆ ὅταν εἶδε ξαφνικά ἄπ' τὸ παραθύρα ἄπ' τὸ σκοπο φανῶν τὸ δομάτιο τοῦ Μλιοντέλ, καί πού τοῦ πάσκει τὸ αἷμα μέσα στις γλῆρες του. Προσπάθησε ν' ἀνοηζοῖθ. Τὰ δόνησε τὸν χτυποῦσαν ἄπ' τὸν ἴπνο του !...
Μιὰ ἀπῶσι μωρη τὸν ζάνειζε ἀπὸ μέσα καί τὸν φοβῆζε. Πῆγαινε ἀζοζομῶς !...
Τὸ πούο βῆξε τὸν Μλιοντέλ στραγγαλιζμένο καί κομμοσμένο ἀπ' τὸ ταβάνι...
Ἀναζοίφισ ἀνοῖσῃς ἐκέντησαν. Ἐξάφνι τὸ Πατριζίος. Μὴ τὰ πάντα μένον μυστήρι. Μόνον ὁ αὐτὸ κλητῆρ Μπουάσ πού δέχεται ζαταμῆσε στο δρόμο ἕνα τρομερὸ ζαταῦμα, χροῖς νὰ ξοῖ πούος τὸν χροῖα !...

(Συνεχεται ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Τοὺς ἀνοῖξε ἡ Γερτροῦδη, ἡ ἄτησῃ τῆς, ἡ ὅποια τοὺς ἐληγομορῆσε ὅτι ὁ Πατριζίος ἀναπαύονταν. Ἡ καλὴ γυναικα φανῶνταν πολὺ ταριχημένη.
Ὁ Κοριολίς παρουσιάσθησε σκεδὸν ἀμέσως. Ἦταν στενωζομῆνος καί με τόνο τραχὺ παραπονέθησε γιά τὴν ταριχη αὐτῆ πού τοῖφερταν στο σπίτι του.
— Θά ἤθελα νὰ δῶ ἀμέσως τὸν ἀνεφιό σας ! ἀπάντησε ὁ ἀναζητιῆς ἐξοφῃσῃσῃ. Ἀμέσως, καταλαβαίνετε ;
— Ὁ Πατριζίος κομμοσῆ.
— Θά τὸν ζυπνήσομε !
Ὁ γέρος γροῖσε τίς πλάτες καί ἔτριψε, χροῖς νὰ ἀπαντήσῃ, ἐνῶ μιὰ νέα συμπληθητικὴ καί χαροῦμένη ἐπιλήξε λέγοντας στὸν ἀναζητιῆ :
— Ἀζολοῦθηστε με !
Ἐμπῆξαν στο δομάτιο τοῦ Πατριζίου, τῆ στιγμῇ πού ὁ νέος φανῶνταν πῶς βασανίζονταν ἀπὸ ζάποιο ὄνειρο καί ζινοῦσε τὰ χροῖα σὰ νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ ὁ ζάποιο τρομαχτικὸ ὄραμα. Ἐξάφνι ἐφώνησε φράσει ἀκατανόητες : «Αυπῆθητε τὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων !...»
— Καλότερα γὰ τὸν ζυπνήσομε. Τὸ ὄνειρο αὐτό μορεῖ νὰ τοῦ φέρῃ πρῶτο, εἶπε ὁ γιατρός.
Ὁ ζόγιος ντὲ Μερσντέν ἔτριψε στο γιατρό νὰ σοπάσῃ καί ἔτριψε πᾶνω ἀπὸ τὸν ζομμοσμένο, γιά ν' ἀζοῖσῃ καλύτερα τὰ λόγια του.
Ἄλλὰ ὁ Πατριζίος δὲν ἐβγάξε τώρα παρὰ ἀναρθρες φωνές.
Ὁ ἀναζητιῆς γροῖσε στο γέρο Κοριολίς πού εἶχε μῆχ στο δομάτιο.
— Δὲν ἐπορμῆνατε τὸν ἀνεφιό σας αὐτό τὸ βράδυ ποῦ γιναι τὸ ἐγγλήμα ; ρήτησε.
— Ὁ Πατριζίος λέει ὅτι μὸν εἶχε στείλει ἕνα τηλεγράφημα. Μὰ ἐγὼ δὲ τὸ ἔλαβα. Καί ἔτσι ἐξηγεῖται, γιὰτι δὲν τοῦ ἀνοῖξε κανεῖς τὴ νύχτα, ὅταν ἤρθε καί χτύπησε τὴν πόρτα μας.
— Κλητῆρ ! διέταξε ὁ ζόγιος ντὲ Μερσντέν, πηγαίνετε νὰ φο-

Ὁ Θεός νὰ δώσει νὰ γίνῃ αὐτὸ δοο τὸ δυνατὸν γρηγορότερα.

